

nického studia, při jehož úpravě se musí hleděti nejenom k tomu, jak posluchači mají studovati, nýbrž také, jak studují. J. B.

Jubileum 75letého trvání pražské Obchodní a živnostenské komory. Pražská obchodní a živnostenská komora oslavila dne 18. listopadu t. r. jubileum svého 75letého trvání.

Pražská obchodní a živnostenská komora konstitovala se podle zákona z r. 1850. První volby konaly se dne 17. října 1850 ve staroměstské radnici, zahajovací schůze komory konala se dne 18. listopadu 1850 v zasedací síni pražského místodržitelství. Působnost komor byla rozšiřována: zákonem z r. 1861 přiznáno jim právo volby zástupců do zemských sněmů, zákonem z r. 1873 právo přímé volby říšských poslanců.

Původně měla komora skoro výlučně německý ráz; v několika desetiletích však stala se z většiny českou; po státním převratu byla hospodářským ohnískem a pracovala v oboru zákonodárném i správním na budování naší hospodářské organizace, snažila se o to, aby české hospodářství získalo spojení s hospodářstvím světovým, usilovala o modernisaci dopravních prostředků a věnovala zvláštní péči českému živnostnictvu.

Komora založila časem řadu ústavů se speciálním oborem působnosti a zdokonalila po převratu jejich organizaci tak, aby mohly převzít i funkce institucí celostátních. Jest to ústav pro zvelebování živností, založený roku 1898, Ústav ku podpoře průmyslu, založený roku 1910, Obchodní ústav, vzniklý r. 1920 z bývalé vývozní kanceláře a Umělecko-průmyslové museum.

Památného jubilea vzpomenu to bylo slavnostní schůzí v zasedací síni komory, již zahájil za churavého presidenta Dra Malínského vicepresident Grossmann. Schůze zúčastnil se zástupce presidenta republiky, jemuž odeslán byl telegram, ministr obchodu Ing. Novák, primátor měst pražských, a zástupcové ústředních a jiných úřadů státních a veřejných. Delegáti dostavili se z Francie, Italie, Polska, Jugoslavie, Bulharska, Rumunska, Dánska, Německa, Rakouska, Ruska a Maďarska.

K svému jubileu vydala komora pamětní spis, v němž vylíčena jest její činnost v létech 1850—1925. Dr. Jindřich.

Reforma právnického studia byla předmětem ankety, konané 13. t. m. v ministerstvu školství a národní osvěty za účasti zástupců všech tří českých právnických fakult, fakulty německé i ministerstva školství a za předsednictví prof. Mířičky. Rozhodnuto jednomyslně, že nelze za dnešních poměrů pokusiti se o vybudování zcela nového systému studia právnického podle cizích vzorů, nýbrž že bude nutno v dalším postupu prací obmeziti se na odstranění vážných nedostatků systému dnešního. — Až potud poloúřední zpráva dodaná některým denním listům. Možno jen zatím podotknouti, že jednak jsme ji marně hledali v redakci našeho odborného listu, a jednak, že ministerstvo neuznalo za záhodno přizvati k této anketě zástupce studentstva a že se tedy zdá, že se má opět rozhodovati o studentstvu bez studentstva.

—e—

Sto let spořitelny české. Spořitelna česká založená r. 1825 vydala k svému stoletému jubileu slavnostní publikaci, v níž se popisuje vývoj a činnost tohoto proslulého peněžního ústavu našeho. Úkolem ústavu jest podporovati spořivost obyvatelstva přijímáním a zúrokováním vkladů, které jsou pak investovány do hypotečních zápůjček a i jiným bezpečným způsobem ukládány. Od jisté doby poskytuje ústav úvěr i veřejnoprávním korporacím. Pečlivým vedením vyšinula se spořitelna česká mezi přední naše peněžní ústavy a jako taková zasluhuje zajisté veřejného povšimnutí a uznání. Režný.

Dvě zajímavosti ze Sbírky zákonů a nařízení. Pod č. 212 uveřejněna jest vyhláška ministra financí ze dne 20. října 1925 »o soupisu obligací dráhy Karla Ludvíka a obligací dráhy Albrechtovy, haličských

zemských obligací a obligací územních svazků samosprávných». Čteme-li tuto vyhlášku, nemůžeme se zbaviti pocitu jakéhosi překvapení. Ve vyhlášce jest citováno několik nařízení polského o ministra financí, nařízení presidenta republiky Polské, pak jakási bližze neoznačená dohoda s vládou republiky Polské (čí dohoda?, snad vlády republiky Československé?). Maně vybavuje se otázka: Proč jest takováto vyhláška uveřejněna ve Sbírce zákonů a nařízení státu československého? Smysl této vyhlášky jest krátce ten, že v Polsku nařízen byl soupis jistých cenných papírů vydaných na území nynějšího Polska a že tyto papíry mají přihlásiti k soupisu též českoslovenští státní občané, jak se o tom s vládou polskou »kdosi« ve vyhlášce neoznačený dohodl. Československé ministerstvo financí to nyní občanům československým oznamuje. Takováto vyhláška, myslím, do Sbirky zákonů a nařízení nepatří. Chce-li ministerstvo financí uvésti ve všeobecnou známost to, co nařizují polské úřady, jest k tomu zajisté vhodnějším a též i účinnějším prostředkem denní tisk než oficielní zákoník. Takto věc vypadá, jakoby ministerstvo prostě provádělo normy cizího státu, kterýžto dojem nemůže setříti ani záhadný poukaz na jakousi dohodu, o níž se však nic bližšího nedovídáme. Příbuzný svým duchem jest této vyhlášce zákon ze dne 21. srpna 1925 č. 226, kterým se uděluje moc zákona právním pravidlům obsažených v úmluvách s republikou Rakouskou o úpravě závazků v rakousko-uherských korunách a o vzájemných pohledávkách z vyúčtování nositelů pensijního pojištění. Úmluvy tyto u nás dosud publikovány nebyly, nebyly ani ratifikovány, nebyla u nich tedy splněna skutková podstata mezinárodní smlouvy, a nyní se jim již uděluje moc zákona. Jsme tudíž svědky toho, že Národní shromáždění udílí moc zákona obsahu smluv, jež samo dosud neschválilo, ač souhlasu jeho vyžadují a jež ani nezná (což nutno lišiti od případů, kdy jednotliví poslanci vyslovují souhlas s něčím, co sami neznají — na tom není nic zvláštního). Případy, kdy mezinárodní smlouvy vyžadují ke svému provedení spolupůsobení zákonodárství smluvních států, jsou dosti četné, věc řeší se však tak, že zákonodárnému sboru předloží se zároveň smlouva a osnova zákona ji provádějícího, a obě pak též publikuje. Či chce se snad u nás v této věci pokračovati v onom nepochopitelném postupu, že totiž zmíněné úmluvy byly zde posuzovány jako největší tajemství v době, kdy v Rakousku byly veřejně parlamentárně projednávány, a každý, kdo je chtěl znáti, mohl si prostě o ně do Vídně napsati.

K oběma těmto »číslům« Sbirky dovolili bychom si podotknouti toto: Měli jsme v tomto časopise již příležitost, poukázati vůči ministerstvu veřejných prací na to, jak mezinárodní smlouvy publikovány býti nemají. Měli bychom snad my, právnícký dorost, vyložiti ministerstvu financí, jakým způsobem mají býti mezinárodní smlouvy uváděny v účinnost?

LITERATURA.

Dr. Karel Laštovka: Zákon župní, I. díl. Nákladem právnícké jednoty na Slovensku v Bratislavě 1921.— Kniha, o níž tuto referujeme, tvoří první díl ze tří, ve kterých mají býti probrány všechny stránky župního zřízení: Tento díl se zabývá jednak všeobecnými otázkami (prameny právní, časové meze, místní působnost a pod.), jednak organizací a kompetencí župních úřadů a okresních úřadů. Další svazky budou jednati jednak o hospodářské správě žup a okresů, jednak o správním soudnictví. Bude tedy tak vyčerpána plně veškerá látka týkající se nové organizace naší vnitřní správy. Bude to jeden z nejrozsáhlejších spisů — snad nejrozsáhlejší vůbec po Pražákově Ústavním právu —